

**ΘΕΡΟΣ-ΤΡΥΓΟΣ-ΠΟΛΕΜΟΣ
Η ΑΣΤΑΜΑΤΗΤΗ ΠΟΛΕΜΙΚΗ
ΜΗΧΑΝΗ ΚΑΙ ΟΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ
ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΜΕ ΦΟΝΤΟ
ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ**

Η ΔΑΙΔΑΛΩΔΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ του παγκόσμιου προλεταριάτου ανά την (εθνοκρατικά διαχωρισμένη) υφήλιο έχει χαραχτεί από γεγονότα που έχουν καταγραφεί στη συλλογική συνείδηση και έχουν αφήσει το στίγμα τους μέχρι τις μέρες στο παγκόσμιο γίγνεσθαι. Ωστόσο, η “ιστορία” αποτελεί πάντα ένα εργαλείο διαμόρφωσης αφηγημάτων στα χέρια των κυρίαρχων καθεστώτων. Ως εκ τούτου, η ιστορική μνήμη είναι και αντίστροφα, ένα σημαντικό εργαλείο κατανόησης του κόσμου από μεριάς των καταπιεσμένων.

Ο επεκτατισμός του κράτους του Ισραήλ εκ της ιδρύσεώς του, εις βάρος κυρίως αραβόφωνων παλαιστινίων και των περικύων στις οποίες διέμεναν/διαμένουν, συνεχίζεται με διάφορες εκφάνσεις μέχρι και σήμερα. Η αντιμετώπιση των ιστορικών εξελίξεων από αμιγώς γεωπολιτική σκοπιά, αναδεικνύει ως κύρια ιστορικά υποκείμενα τα κράτη και το εκάστοτε ντόπιο ή πολυεθνικό κεφάλαιο. Σίγουρα για την κατανόηση των πολύπλοκων εξελίξεων είναι απαραίτητη αυτή η σκοπιά, όμως ακόμη σημαντικότερη είναι η ταξική-διεθνιστική ανάλυση αυτών. Με αυτή τη λογική αναγνωρίζουμε το κράτος ως την εμπροσθοφυλακή του κεφαλαίου, δηλαδή ως την οντότητα η οποία διαφυλλάτει την κυριαρχία του κεφαλαίου επί των καταπιεσμένων. Παρόλ'αυτά τα ιδεολογικά και υλικά εργαλεία τα οποία αξιοποιεί το δίπτυχο κράτος-κεφάλαιο, ώστε να εξασφαλίσει ομοιογένεια και συστράτευση πίσω από τις ανάγκες και επιδιώξεις του στο εσωτερικό του, είναι η

καλλιέργεια της εθνικής ενότητας και η παροχή προνομίων ή στέρηση αυτών μεταξύ άλλων. Η παράλληλη συνεχής ύπαρξη κλίματος προετοιμασίας πολέμου στο εσωτερικό πολλών χωρών, αλλά και η διεξαγωγή άλλων τόσων, αποτελούν τόσο οικονομική-πολιτική “διέξοδο” για το καπιταλιστικό σύστημα, όσο και ευκαιρία απόλυτης (εξαναγκαστικής ή και εθελούσιας) πειθάρχησης και συστράτευσης των πλατιών μαζών της κοινωνίας. Ωστόσο, δεδομένου του ότι “η ειρήνη [για τα σύγχρονα έθνη-κράτη] είναι το σημείο μηδέν του πολέμου”, παρατηρούμε σε πραγματικό χρόνο τις πρακτικές του ελληνικού έθνους-κράτους, το οποίο:

1) αντιμετωπίζει τους μετανάστες ως “εισβολείς” και “ασύμμετρη/υβριδική απειλή”, μετατρέποντας από το 2020 και μετά την στρατιωτική-ανθρωπιστική διαχείριση των μεταναστών σε αμιγώς στρατιωτική,

2) ολοένα καταπιέζει ελευθερίες, αυξάνει στο έπακρο το κόστος διαβίωσης και υποτιμάει στο ελάχιστο την αξία της ζωής των ντόπιων προλετάρων

3) συνάπτει πολεμικές-δολοφονικές συμφωνίες με κράτη όπως Ισραήλ, Αίγυπτο, Κύπρο, παραμένει πάντα συνεπές στις βλέψεις του και σαν μέλος του NATO, με συμμετοχή σε επιχειρήσεις και τεράστιες δαπάνες σε εξοπλισμούς

4) ενώ παράλληλα αξίζει να σημειωθεί ότι το ισχυρότατο ελληνικό εφοπλιστικό κεφάλαιο βγαίνει κερδισμένο από τον πόλεμο στην ουκρανία, έχοντας οικονομικές

συμφωνίες με Ρωσία-Λευκορωσία για τη μεταφορά φυσικού αερίου και παράλληλα έχοντας την στρατιωτική κάλυψη της Ε.Ε. και του ΝΑΤΟ.

Παράλληλα, είτε πρόκειται για τον πόλεμο στη Γάζα, είτε για την ανάληψη της εξουσίας στο Αφγανιστάν από τους Ταλιμπάν, είτε για τον πολύχρονο εμφύλιο/δί'αντιπροσώπων πόλεμο στη Συρία, ένα από τα κυριότερα μελήματα και πολιτικές στοχεύσεις/υποσχέσεις του ελληνικού κράτους, αποτελεί η ενίσχυση της φύλαξης και της "αδιαπερατότητας" των συνόρων, στο πλαίσιο της προαναφερθείσας αντιμετώπισης των μεταναστευτικών ροών. Η εξασφάλιση εθνικής ενότητας και συναίνεσης στα "μετόπισθεν" το Φεβρουάριο-Μάρτιο του 2020, επέτρεψε σε κράτος και φασίστες να εφαρμόσουν τακτικές πολέμου, βασανισμούς, rusbacks, δολοφονίες, πυροβολισμούς, εξευτελισμούς, φυλακίσεις, ξυλοδαρμούς, βιασμούς εις βάρος μεταναστριών/στών. Από αυτό τον "πολτοποιητή συνειδήσεων" του σφαγείου του Έβρου, πέρασαν ακόμα και φαντάροι, οι οποίοι απωθούσαν ρίχνοντας "αβολίδωτα" προς μετανάστες για να τους απωθήσουν. Η υποχρεωτική στράτευση δεν ήταν για πολλούς, λοιπόν, απλώς ένα μίζερο θμηνο, αλλά μία ιδεολογική μέγγενη, όπου συμμετείχαν αναγκαστικά σε ένα κυνήγι εκτοπισμένων ανθρώπων. Διερωτόμαστε, αν οι συνθήκες που επιβάλλει το ελληνικό κράτος, στα σύνορα και εκτός συνόρων δεν είναι πόλεμος, τότε τί είναι;

Την ίδια στιγμή, ο ανταγωνισμός (αλλά και η συνεργασία) μεταξύ ελληνικού και τουρκικού κράτους κρέμεται σαν πέλεκυς πάνω από τα κεφάλια μας. Από τη μία, η κόντρα Ελλάδας-Τουρκίας είναι απαραίτητη για να δικαιολογεί τα υπέρογκα ποσά που δαπανώνται σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς και για να τονώνει το εθνικό πνεύμα ως διαλύτη των ταξικών συγκρούσεων και από την άλλη φέρνει τους καταπιεσμένους σε μία θέση εν δυνάμει στράτευσης ή μη με το έθνος-κράτος σε έναν επαπειλούμενο διακρατικό πόλεμο. Ως εκ τούτου, οι εξοντώσεις μεταναστών στα σύνορα, η ύπαρξη στρατοπέδων συγκέντρωσης, οι μαζικές φυλακίσεις και κρατήσεις μεταναστών και ο αποκλεισμός τους από βασικά δικαιώματα, όπως χαρτιά άσυλο, υγεία, στέγαση, παιδεία δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα crash test του ελληνικού κράτους επάνω στον ντόπιο πληθυσμό με σκοπό να σφυγμομετρεί την συνέναιση που θα έχει σε εν δυνάμει μελλοντικά του πολεμικά πονήματα.

Ποιες είναι οι απαντήσεις σε αυτά τα ερωτήματα και πώς συνδέονται με την παλαιστίνη;

Αντιλαμβανόμαστε τον ρόλο που έχει διαδραματίσει η μορφή έθνος-κράτος ως αδιανόητα βάρβαρο απέναντι στους πληθυσμούς των οποίων την εξόντωση ή τον εκτοπισμό θεωρεί επικερδείς. Η οργανωμένη μορφή έθνος-κράτος έχει προχωρήσει πολλές φορές στην ιστορία σε μαζικές εκτελέσεις πληθυσμών, σε εθνοκαθάρσεις και σε γενοκτονίες. Οι παλαιστίνιοι/ες από το 1948 υφίσταται

μαζικές εκτοπίσεις, μαζικές δολοφονίες και φυλακίσεις, αποκλεισμούς από νερό, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, καύσιμα και τρόφιμα από το κράτος του Ισραήλ, το οποίο ασκεί εποικιστικές πολιτικές και πολιτικές εθνοκάθαρσης και απαρτχάιντ εις βάρος αραβόφωνων παλαιστινίων. Η Γάζα βρίσκεται υπό καθεστώς αποκλεισμού από το 2006, αποτελώντας τη μεγαλύτερη ανοιχτή φυλακή του κόσμου, ενώ η Δυτική Όχθη βρίσκεται υπό κατοχή. Είναι προφανές, πως το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα, στην προσπάθειά του να “επουλώσει” την παγκόσμια πληγή του Ολοκαυτώματος των Εβραίων και να εξυψηρετήσει τα δικά του συμφέροντα στη Μέση Ανατολή, δημιούργησε ένα σύγχρονο κράτος άμυνας/ασφάλειας, το οποίο καμία σχέση δεν έχει με το σεβασμό στη διαφορετικότητα και την ανθρώπινη ζωή. Οι λέξεις «κατοχή», «αποκλεισμός», «εθνοκάθαρση», «γενοκτονία», «αποικιοκρατία», «επεκτατισμός», «επικοιτισμός», άλλωστε είναι σύμφητες με τους διάφορους τρόπους δημιουργίας των εθνών-κρατών και με την θεμελίωση των εθνικών αφηγημάτων. Βλέποντας αποσπασματικά την ιστορία, κάποιοι βρίσκουν ευκαιρία να διαδόσουν το αντισημιτικό τους δηλητήριο, αρνούμενοι τη μοναδικότητα του Ολοκαυτώματος, εξισώνοντας τον Ιουδαϊσμό με τον ναζισμό, καταφεύγοντας σε πρακτικές ιστορικού αναθεωρητισμού.

Στην πρόσφατη ελληνική ιστορία, λοιπόν, οφείλουμε να υπενθυμίζουμε ότι ντόπιοι έφτιαξαν περιουσίες, πλιατσικολογώντας τις κατασχεμένες περιουσίες των

ελλήνων(ρωμανιωτών),σεφεραδιτών και ασκενάζι εβραίων από τη ναζιστική κατοχή, ενώ το ελληνικό κράτος επί ναζιστικής κατοχής και προ-κατοχικά συμμετείχε ενεργά στις διώξεις κατά των εβραίων. Συγκεκριμένα,ιδιαίτερα μαύρες σελίδες για την ιστορία της άλλοτε άκρως πολυεθνικής Θεσσαλονίκης, οπού άκμαζε πολιτικά και πολιτιστικά η εβραιοκή κοινότητα, αποτέλεσε ο εμπρησμός-πογκρόμ στις εβραιοκές συνοικίες «Κάμπελ» και «151»(όπου κατάφερε να αμυνθεί) από τη ντόπια φασιστική οργάνωση ΕΕΕ(Εθνική Ένωση Ελλάς) που ηγούνταν του όχλου το 1931, η καταστροφή του εβραιοκού νεκροταφείου-ενός από τα μεγαλύτερα και σημαντικότερα στην Ευρώπη- από τους ναζί κατόπιν αιτημάτων των ελλήνων αντισημιτών συνεργατών του δημοτικού συμβουλίου το 1941-42, με τα σχέδια καταστροφής ή/και απαλλοτριώσής του προς όφελος του ελληνικού κράτους να πηγαίνουν πίσω ως την πυρκαγιά του 1917 καθώς και η οριακά πλήρης εξόντωση του εβραιοκού πληθυσμού της πόλης ως μέρος του Ολοκαυτώματος. Μία ακόμη ιστορική παράλειψη είναι η πλήρης απόκρυψη των λόγων για τους οποίους, μεγάλη μάζα Εβραίων μεταναστών εγκαταστάθηκε στην Θεσσαλονίκη και τη Σμύρνη, που δεν είναι άλλος από τα θρησκευτικά/πολιτικά πογκρόμ που οργάνωσε στην Ιβηρική χερσόνησο η καθολική εκκλησία κατά τη διάρκεια του 16ου αιώνα, με αποτέλεσμα η Οθωμανική αυτοκρατορία να φαντάζει «μονόδρομος». Παράλληλα, η όλη ύπαρξη του ελληνικού κράτους βασιζόμενη στην εθνική ομοιογένεια, έχει στηριχθεί και

στηρίζεται ακόμα 5σε εθνοκαθάρσεις, εξάλειψη ιδιωμάτων και πολιτιστικών χαρακτηριστικών, περιθωριοποίηση και εκτοπισμό πληθυσμών (μακεδόνων,ρομά,μουσουλμάνων,εβραίων,τσάμηδων,αρβανιων) και την επικράτηση ενός ενιαίου κυρίαρχου αφηγήματος. Για να περιχαρακωθεί η εθνική ομοιογένεια εντός συνόρων τα οποία προκύπτουν με συρράξεις και πολέμους, απαιτείται ο αφανισμός των «περισσευόμενων» πολιτιστικών χαρακτηριστικών και γλωσσών.

Το ισραηλινό κράτος, με την πολιτική που ασκεί απέναντι στους παλαιστίνιους,αντιμετωπίζοντας τους ως πλεονάζον πληθυσμό καταστρατηγεί κάθε αξίωση στη (αξιοπρεπή)ζωή. Η αρπαγή των σπιτιών, οι φυλακίσεις χιλιάδων ανθρώπων που αντιστέκονται στην εκδίωξη από τον τόπο που διαμένουν, το «κλείσιμο» ή «άνοιγμα» των παροχών νερού, καυσίμων, τροφίμων, ρεύματος, ακόμα και ανθρωπιστικής βοήθειας κατά βούληση από το ισραηλινό κράτος, συνιστούν μαζικό έγκλημα εναντίον πληθυσμών, και μάλιστα όχι σε συνθήκες πολέμου, αλλά σε μία μάχη ενός κράτους με έναν πληθυσμό. Είναι στα όρια του αυτονόητου ότι απέναντι σε αυτές τις πολιτικές είναι δίκαιο, από προλεταριακή σκοπιά, οι παλαιστίνιοι/ες να αντιστέκονται βίαια. Η παλαιστινιακή αντίσταση έχει λάβει διάφορες μορφές, όπως απεργίες, ειρηνικές διαμαρτυρίες, βίαιες ή και ένοπλες συγκρούσεις με τον ισραηλινό στρατό και τη συνεργαζόμενη παλαιστινικαή αρχή. Στα εγκλήματα κατά των παλαιστινίων, το ισραηλινό

κράτος, έχει τεράστια αρωγή από τους νατοϊκούς του συμμάχους, όπως π.χ. η αποστολή βορειοαμερικάνικων αεροπλανοφόρων συνοδευόμενα από ελληνικές δυνάμεις και η έγκριση τεράστιας οικονομικής βοήθειας στο Ισραήλ από τις ΗΠΑ. Η στάση του ελληνικού κράτους αποτυπώνεται και στην πολεμική συμμαχία Ελλάδας-Ισραήλ, η οποία οξύνει τους ελληνοτουρκικούς ανταγωνισμούς για τις ΑΟΖ στην Ανατολική Μεσόγειο και τη Μέση Ανατολή εις βάρος των προλετάρων. Η ενίσχυση των αμυντικών οπλικών συστημάτων του ελληνικού κράτους, μέσω της «αμυντικής συμφωνίας» με το Ισραήλ, αποτελεί συνεργασία με σκοπό την όξυνση της κούρσας εξοπλιστικών με το τουρκικό κράτος, αλλά και της ενίσχυσης της δολοφονικής πολιτικής απέναντι στις/ους μετανάστ(ρι)ες στα σύνορα. Παράλληλα, σε αυτή τη συνεχιζόμενη σφαγή που υφίστανται οι παλαιστίνιοι/ες, όσοι/ες διαφεύγουν για τη σωτηρία τους βρίσκουν κλειστά (χερσαία και υδάτινα) σύνορα από τον άξονα Ελλάδα-αιγύπτου-ισραήλ-κύπρου, όπου με τις διμερείς τους συμφωνίες έχουν αποκλείσει περιμετρικά την ιστορική Παλαιστίνη. Παράλληλα, οι λίγοι παλαιστίνιοι μαζί με όσους ακόμη μετανάστες φτάσουν στην Ελλάδα, κλείνονται είτε σε κέντρα κράτησης είτε σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Αξίζει εδώ να σημειωθεί η φαινομενική σύγκρουση συμφερόντων Ελλάδα-ισραήλ, όπου η μία πλευρά μέσω του συνεδρίου MED5 αξιώνει το περαιτέρω «κλείσιμο» των συνόρων για τους μετανάστες, ενώ η άλλη πλευρά (ισραήλ) σχεδιάζει την μαζική εκδίωξη

παλαιστινίων απο τη λωρίδα της γάζας προς διάφορα κράτη,με ειδική προτίμηση προς το κράτος-στρατόπεδο συγκέντρωσης ,την Ελλάδα. Επί του προσκτώως, η μεταχείρηση των μεταναστών από την Ελλάδα δεν αλλάζει, καθώς η στρατιωτικοποίηση των συνόρων συνεπάγεται την ακόμη βαθύτερη παρανομοποίηση όσων καταφέρουν να διαβούν τα σύνορα και βάθεμα της εθνικής συναίνεσης-συμμετοχής στην εξολόθρευση όσων προσπαθούν να τα διαβούν.

Στη Λωρίδα της Γάζας, τη Δυτική Όχθη, την Ιορδανία, τη Συρία και τον Λίβανο υπάρχουν δεκάδες προσφυγικοί καταυλισμοί, εκ των οποίων οι πολυπληθέστεροι στις πρώτες δύο περιοχές. Οι περισσότεροι παλαιστίνιοι που διαμένουν στη Δυτική Όχθη και στη Λωρίδα της Γάζας είτε είναι άνεργοι είτε δουλεύουν για το/στο Ισραηλινό κράτος, είτε για την συνεργαζόμενη παλαιστινιακή αρχή είτε επιβιώνουν με τη βοήθεια του ΟΗΕ υφιστάμενοι τους εξευτελιστικούς ελέγχους του Ισραηλινού στρατού καθημερινά. Στους καταυλισμούς αυτούς πολλές φορές προκύπτουν αντιστασιακές κινήσεις ενάντια στον Ισραηλινό στρατό και γι αυτό κατά τη διάρκεια αυτής της σύρραξης, αλλά και προηγούμενων βομβαρδισμών, ο Ισραηλινός στρατός τους βομβαρδίζει ακατάπαυστα και αδιακρίτως.

Όλα αυτά τα χρόνια, από την πρώτη Ιντιφάντα το 1987, μέχρι και σήμερα,έχει αποδειχθεί ότι πλατιές μάζες αντιστέκονται ποικιλοτρόπως απέναντι στον κατοχικό

στρατό του ισραηλινού κράτους. Συνεπώς, όσο και αν προσπαθεί η κρατική προπαγάνδα του Ισραήλ να πείσει ότι πλήττει μόνο στρατιωτικούς στόχους, η πραγματικότητα δείχνει ότι το δόγμα της άμυνας/ασφάλειας που εφαρμόζει, θεωρεί ως εν δυνάμει αντιστεκόμενους/εξεγερμένους οποιονδήποτε και οποιαδήποτε διαμένει στη Λωρίδα της Γάζας, στη Δυτική Όχθη, αλλά ιδίως σε πολυπληθείς περιοχές όπως οι προσφυγικοί καταυλισμοί. Είναι ενδεικτικό το με πόση ισχύ βάλει για παράδειγμα τους προσφυγικούς καταυλισμούς Jabalia, Nuseirat και al-Shati στη Λωρίδα της Γάζας.

Ποιος είναι ο ρόλος του κινήματος στον ελλαδικό χώρο απέναντι σε αυτά τα δεδομένα;

Το καθεστώς απάρτχαιντ στο οποίο υπόκεινται οι παλαιστίνιοι δε μπορεί παρά να μας θυμίζει το ρατσιστικό καθεστώς διαχωρισμού στο οποίο υπόκινται οι μετανάστες στην Ελλάδα. Συνεπώς, οι διακυρήξεις αλληλεγγύης στους παλαιστίνιους δε πρέπει να γίνονται εκ του ασφαλούς λόγω της γεωγραφικής απόστασης, αλλά πρέπει να επισημαίνουν και να προσπαθούν να διαρρηγνύουν την γεννεσιουργό αιτία αυτών των συνθηκών τόσο στο Ισραήλ, όσο και στην Ελλάδα, η οποία είναι ο καπιταλισμός και η εθνική ενότητα. Πέρα από της ζωτικής σημασίας διαδηλώσεις ανά τις χώρες για την παλαιστίνη και ενάντια στην εθνοκάθαρση των παλαιστίνιων, η θέση της διεθνιστικής αλληλεγγύης

οφείλει να έχει ως στόχο την ανάδειξη ως κύριου υποκειμένου των αγώνων εδώ, το πολυεθνικό προλεταριάτο. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί με την συνάντηση με τους μετανάστες/ριες στις πόλεις και το χτίσιμο κοινοτήτων αλληλεγγύης και αγώνα. Ο μόνος τρόπος να δείξουμε έμπρακτα την αλληλεγγύη μας για να σταματήσουμε αυτόν αλλά και κάθε πόλεμο (για την ίδια μας την επιβίωση) είναι να αντιληφθούμε το ρόλο μας ως πολυεθνικό προλεταριάτο, να διαρρήξουμε την τόσο απαραίτητη για το κράτος εθνική ενότητα, να αρνηθούμε τη συστράτευση με το έθνος- κράτος μας και τις επιδιώξεις του, να πάψουμε να γινόμαστε βορά για τα θέλω ντόπιων (και μη) αφεντικών, να αντεπιτεθούμε στον πόλεμο που διεξάγει κάθε κράτος ανεξαιρέτως... αυτόν απέναντι στον εσωτερικό του εχθρό.

Σημειώσεις για την στάση του ελληνικού κράτους και τη θέση μας απέναντι σε αυτό

Το ελληνικό κράτος μπροστά σε κάθε «δίλημμα» λαμβάνει θέση προσοδοφόρα τόσο προς τα δικά του συμφέροντα όσο και του κεφαλαίου του. Πιο συγκεκριμένα, η επίσημη γραμμή του ελληνικού κράτους, αλλά και η έμπρακτη στάση του, τροποποιούνται ανάλογα με το πώς πραγματώνονται τα εθνικά-κρατικά συμφέροντα της Ελλάδας. Για παράδειγμα, ενώ η επίσημη θέση του ελληνικού κράτους είναι υπέρ της ουκρανίας και του ΝΑΤΟ στέλνοντας ανθρωπιστική και στρατιωτική βοήθεια, την ίδια στιγμή το ελληνικό εφοπλιστικό κεφάλαιο εισάγει και

διανέμει ομαλά υγροποιημένο αέριο από λευκορωσία και ρωσία. Σε μεγαλύτερο χρονικό εύρος, παρατηρούμε και την αλλαγή πλευράς που έχει πραγματοποιήσει η ελληνική εξωτερική πολιτική στο παλαιστινιακό ζήτημα, όπου σε αντιθεση με την τωρινή του στήριξη στο ισραήλ, παλαιότερα στήριζε την παλαιστινιακή αρχή. Βέβαια πέρα από το «δικαίωμα στην αυτοάμυνα» του Ισραήλ το ελληνικό κράτος συνεχίζει -συσκοτισμένα από την ντόπια αριστερά- την πολυεπίπεδη εξωτερική του πολιτική την οποία «κανείς δεν μπορεί να κατηγορήσει για μονομέρεια» με παράλληλες συζητήσεις αποστολής ανθρωπιστικής βοήθεια στην Παλαιστίνη, διαβεβαιώνοντας τη στήριξη της λύσης των δύο κρατών και συνιστώντας "συγκράτηση" στην ισραηλινή πλευρά, καθώς το ίδιο αποτελεί και αναγνωρίζεται ως «πυλώνας σταθερότητας» από τα αραβικά κράτη- μια πάγια στρατηγική που ακολουθεί εδώ και δεκαετίες η οποία εξυπηρετεί τις ιμπεριαλιστικές του προβολές στη Μ. Ανατολή ανάλογα με τα εκάστοτε συμφέροντά του και τους ενδοαστικούς του συσχετισμούς. Η τωρινή του προτίμηση στον άξονα Ελλάδα-Ισραήλ-Αίγυπτο δεν είναι λιγότερο φιλοπολεμική από τον άξονα Ελλάδα-Παλαιστίνης-Κύπρου, καθώς και οι δύο στοχεύουν στην όξυνση των ανταγωνισμών με το τουρκικό κράτος. Η συνέχιση της επιροής του ελληνικού κράτους στον αραβικό κόσμο και η επέκτασή της ακόμα ανατολικότερα περνάει μέσα από διακρατικά μνημονίων συνεργασίας με το ινδικό κράτος και το ρόλο του πρώτου ως ευρωπαϊκός συνδετικός κόμβος στις σχεδιαζόμενες

αλυσίδες logistics.Είτε με φρεγάτες, είτε με την παροχή βάσεων στους νατοικούς συμμάχους του, είτε με ανθρωπιστική βοήθεια και μνημόνια συνεργασίας, είτε με χουντική, δεξιά ή αριστερή διαχείριση, το ελληνικό κράτος προσεγγίζει το ζήτημα της Παλαιστίνης με κύριο γνώμονα την επικράτησή του και τον αυξημένο γεωπολιτικό ρόλο που θέλει για τον εαυτό του στην ανατολική Μεσόγειο, ο οποίος περνάει πάνω από εκατοντάδες βομβαρδισμένων και πνιγμένων.

Παράλληλα, ο κυρίαρχος πόλος(ΗΠΑ-NATO-ΕΕ), όσο και οι ανερχόμενοι Ρωσία-Ιράν, Ινδία και Κίνα, κατορθώνουν την εμπλοκή τους στη χάραξη συνόρων σε όλο το μήκος του πλανήτη εις βάρος των εκάστοτε καταπιεσμένων.Κανένας πόλος δεν μπορεί να δράσει προς το συμφέρον των προλεταρίων και δεν είναι η ανέλιξη ή η καθίζηση του ενός ή του άλλου πόλου αυτό το σημείο της ιστορίας το οποίο οφείλουμε να «φωτίζουμε». Οι πολλαπλές εξεγέρσεις που συμβαίνουν από τους αποκλεισμένους και απο τις καταπιεσμένες σε Λίβανο, Ιράν, Καζακστάν, Χιλή, Γαλλία και τόσες άλλες χώρες είναι η μόνη ρεαλιστική διέξοδος και αυτές οφείλουμε να αναδεικνύουμε.Είναι ζωτικής σημασίας, επίσης, να χτίσουμε γέφυρες επικοινωνίας με κινήματα άλλων χωρών, στο πλαίσιο του διεθνιστικού-αντιπολεμικού προτάγματος.

Η σφαγή στην Παλαιστίνη είναι το τελευταίο μόνο στιγμιότυπο από την έξαρση των πολεμικών αναμετρήσεων του σύγχρονου καπιταλισμού. Η διαρκής

και μόνιμη κρίση του κεφαλαιοκρατικού συστήματος ωθεί όλους τους δρώντες στην διεθνή σκακιέρα, είτε είναι κράτη, είτε μεγάλες πολυεθνικές, είτε στρατιωτικά-βιομηχανικά σύμπλεγματα, να επιλέγουν όλο και πιο συχνά τον δρόμο της εξοντωτικής πολεμικής αναμέτρησης.

Το παράδειγμα του κράτους του Ισραήλ που ισοπεδώνει πληθυσμούς, αποτελεί οδηγό για την καπιταλιστική Δύση. Η στρατιωτικοποίηση της κοινωνικής ζωής, οι εξοπλισμοί, η «αντιτρομοκρατική» υστερία, οι αποκλεισμοί πληθυσμών, οι πρακτικές απαρχαίντ σε εθνοτικές και θρησκευτικές πληβειακές ομάδες, αποτελούν, άλλωστε, ήδη το καθημερινό παρόν τόσο στη δική μας βαλκανική γεωγραφία, όσο και στην πλειοψηφία των καπιταλιστικών κρατών. Αν δεν θέλουμε οι πόλεμοι του κεφαλαίου, όπως στην Παλαιστίνη, να συνεχίζονται και να διευρύνονται, αν δεν θέλουμε να ζήσουμε σαν δούλοι ή να πεθαίνουμε σαν κρέας κάτω από τις ερπύστριες των πολέμων τους, τότε ο δρόμος της διεθνιστικής και ταξικής αντιπαράθεσης με όλα τα παραπάνω είναι κάτι παραπάνω από αναγκαίος. Είναι επιβεβλημένος από την ίδια την κοινωνική και ιστορική συνθήκη.

Πηγές

- <https://youtu.be/Pk1ekjGyYfM?si=ghyVlgYibr0GfNrX>
- <https://www.kathimerini.gr/politics/562731091/i-anthropistiki-voitheia-gia-ti-gaza-kai-o-rolos-tis-athinas/>
- <https://tvxs.gr/news/kosmos/mesi-anatoli-to-aporritoeggrafo-tonisrailinon-poy-emplekei-kai-tin-ellada-ston-diogmo-ton-palaistinion-apo-tin-gaza/>
- https://www.efsyn.gr/politiki/exoteriki-politiki/176225_ellada-kypros-palaistini-briskoynkoinoys_topoys
- <https://www.kathimerini.gr/world/562666228/parapleyres-apoleies-toy-polemoy-protzekt-pagonoyn-stin-an-mesogeio-kai-pliges-anoigoyn/>
- <https://www.kathimerini.gr/politics/562680178/mitsotakis-gia-mesi-anatoli-na-apotrabei-i-peraitero-klimakosi/>
- <https://www.kathimerini.gr/politics/562695958/ti-akoyse-i-elliniki-apostoli-stin-ieroyshalim/>
- <https://www.kathimerini.gr/politics/562709824/anthropistikos-diadromos-to-schedio-gia-elliniko-ploio-me-voitheia-pros-ti-gaza/>

THE LABYRINTHINE HISTORY of the world proletariat throughout the (ethnically divided) world has been marked by events that have been recorded in the collective consciousness and have left their mark to this day on world affairs. However, 'history' has always been a tool for shaping narratives in the hands of the dominant regimes. Therefore, historical memory is also, conversely, an important tool for understanding the world from the perspective of the oppressed.

The expansionism of the State of Israel since its establishment, against mainly Arabic-speaking Palestinians and the regions in which they resided/reside, continues in various manifestations to this day. The treatment of historical developments from a purely geopolitical perspective highlights the states and the respective local or multinational capital as the main historical subjects. This perspective is certainly necessary for understanding the complex developments, but even more important is the class-internationalist analysis of these developments. In this sense, we recognize the state as the vanguard of capital, that is, as the entity that preserves the domination of capital over the oppressed. Nevertheless, the ideological and material tools that the state-capital diptych exploits to ensure homogeneity and rallying behind its needs and aspirations within itself are the cultivation of national unity and the granting or deprivation of privileges, among others. The parallel

continuous existence of a climate of preparation for war within many countries, and the waging of so many others, is both an economic-political «way out» for the capitalist system and an opportunity for absolute (coercive or even voluntary) disciplining and rallying of the broad masses of society. However, given that «peace [for the modern nation-states] is the point-zero of war», we observe in real time the practices of the Greek nation-state, which:

1) treats migrants as «invaders» and an «asymmetric/hybrid threat», transforming from 2020 onwards the military-humanitarian management of migrants into a purely military one,

2) increasingly suppressing freedoms, increasing the cost of living to the maximum and devaluing the value of the lives of local proletarians to the minimum

3) concludes war-killing agreements with states such as Israel, Egypt, Cyprus, remains ever consistent in its ambitions and as a member of NATO, participating in operations and spending huge sums on armaments,

4) while at the same time it is worth noting that the powerful Greek shipowning capital is coming out of the war in Ukraine as a winner, having economic agreements with Russia-Belarus for the transportation of natural gas and at the same time having the military cover of the EU and NATO. At the same time, whether it is the war in Gaza, or the Taliban's takeover of Afghanistan, or the long-lasting civil/proxy war in Syria, one of the main concerns and

political goals/promises of the Greek state is the strengthening of border security and «impenetrability», in the context of the aforementioned response to migratory flows. Ensuring national unity and consensus at the «rear» in February-March 2020 allowed the state and fascists to implement war tactics, torture, pushbacks, murders, shootings, humiliations, imprisonment, beatings, rapes against migrants. Even soldiers have passed through this «conscience pulverizer» of the Evros slaughterhouse, who were repelled by spraying bullets at migrants in order to repel them. Compulsory conscription was for many, therefore, not just 9 miserable months, but an ideological vise, where they were forced to participate in a hunt for displaced people. We ask ourselves, if the conditions imposed by the Greek state, at the borders and outside the borders, are not war, then what are they?

At the same time, the rivalry (and cooperation) between the Greek and Turkish states hangs like an axe over our heads. On the one hand, the Greek-Turkish rivalry is necessary to justify the exorbitant sums spent on military armaments and to stimulate the national spirit as a dissolver of class conflicts, and on the other hand it puts the oppressed in a position of potential enlistment or not with the nation-state in a threatened inter-state war. Therefore, the extermination of migrants at the borders, the existence of concentration camps, the mass imprisonment and detention of migrants and their

exclusion from basic rights such as asylum papers, health, housing, education is nothing but a crash test of the Greek state on the local population in order to take the pulse of its coexistence in potential future wars. What are the answers to these questions and how do they relate to Palestine? We understand the role that the nation-state form has played as unthinkably barbaric towards populations whose extermination or displacement it considers profitable. The organized nation-state form has many times in history proceeded to mass executions of populations, ethnic cleansing, and genocide. The Palestinian people since 1948 have been subjected to mass displacement, mass killings and imprisonment, exclusion from water, health care, fuel, and food by the State of Israel, which has been practicing colonial, ethnic cleansing and apartheid policies against Arab-speaking Palestinians. Gaza has been under a blockade since 2006, making it the largest open prison in the world, while the West Bank is under occupation. It is obvious that the global capitalist system, in its attempt to 'heal' the global wound of the Holocaust of the Jews and to serve its own interests in the Middle East, has created a cutting-edge defense/security state, which has nothing to do with respect for diversity and human life. The words «occupation», «exclusion», «ethnic cleansing», «genocide», «colonialism», «expansionism», «epicentrism» are, moreover, consistent with the various ways of creating nation-states and with the foundation of national narratives. Viewing history in

fragments, some find an opportunity to spread their anti-Semitic poison, denying the uniqueness of the Holocaust, equating Judaism with Nazism, resorting to practices of historical revisionism.

In recent Greek history, therefore, we must recall that locals made fortunes by looting the confiscated property of Greek (Romaniotes), Sephardic and Ashkenazi Jews from the Nazi occupation, while the Greek state during the Nazi occupation and before the Nazi occupation actively participated in the persecution of Jews. In particular, the arson-bombing of the Jewish districts of «Campbell» and «151» (where it managed to defend itself) by the local fascist organization EE (National Union of Greece), which led the mob in 1931, was a particularly dark page in the history of the once highly multi-ethnic Thessaloniki, where the Jewish community flourished politically and culturally, the destruction of the Jewish cemetery - one of the largest and most important in Europe - by the Nazis at the request of the Greek anti-Semitic collaborators of the city council in 1941-42, with plans for its destruction and/or expropriation for the benefit of the Greek state going back to the 1917 fire and the near-complete extermination of the Jewish population of the city as part of the Holocaust. Another historical omission is the complete concealment of the reasons why a large mass of Jewish immigrants settled in Thessaloniki and Smyrna, which is none other than the religious/political pogroms organized

in the Iberian Peninsula by the Catholic Church during the 16th century, making the Ottoman Empire seem like a «oneway street». At the same time, the whole existence of the Greek state based on ethnic homogeneity has been and still is based on ethnic cleansing, elimination of idioms and cultural characteristics, marginalization and displacement of populations (Macedonians, Roma, Muslims, Jews, Chams/Cham Albanians, Arvanites) and the prevalence of a single dominant narrative. In order to entrench ethnic homogeneity within the borders that emerge through conflicts and wars, the annihilation of 'leftover' cultural traits and languages is required.

The Israeli state, with its policy towards the Palestinians, treating them as a surplus population, violates every claim to a (dignified) life. The seizure of homes, the imprisonment of thousands of people who resist expulsion from their place of residence, the 'closing' or 'opening' of water, fuel, food, electricity and even humanitarian aid supplies at will by the Israeli state, constitute a massive crime against populations, not in conditions of war, but in a battle between a state and a population. It goes without saying that in the face of these policies it is fair, from a proletarian point of view, for the Palestinians to resist violently. Palestinian resistance has taken various forms, such as strikes, peaceful protests, violent or even armed clashes with the Israeli army and the cooperating Palestinian Authority. In its crimes against the Palestinians,

the Israeli state has received enormous assistance from its NATO allies, such as the dispatch of North American aircraft carriers accompanied by Greek forces and the approval of huge financial aid to Israel by the USA. The attitude of the Greek state is also reflected in the military alliance between Greece and Israel, which is sharpening the Greek-Turkish rivalries over the EEZs in the Eastern Mediterranean and the Middle East to the detriment of the proletarians. The strengthening of the Greek state's defense weapon systems, through the «defense agreement» with Israel, is a collaboration in order to intensify the arms race with the Turkish state, but also to strengthen the murderous policy towards the immigrant(s) at the borders. At the same time, in this ongoing massacre suffered by the Palestinians, those who flee for their salvation find their land and water borders closed by the Greece-Egypt-Israel-Cyprus axis, where they have closed the perimeter of historic Palestine through their bilateral agreements. At the same time, the few Palestinians, along with any other migrants who arrive in Greece, are being locked up either in detention centers or concentration camps. It is worth noting here the apparent conflict of interests between Greece and Israel, where one side through the MED5 conference is demanding the further «closure» of the borders for migrants, while the other side (Israel) is planning the mass expulsion of Palestinians from the Gaza Strip to various states, with a special preference for the concentration camp state, Greece. In fact, the

treatment of migrants from Greece does not change, as the militarization of the borders implies an even deeper criminalization of those who manage to cross the borders and a deepening of the national consensus - participation in the extermination of those who try to cross them. There are dozens of refugee camps in the Gaza Strip, the West Bank, Jordan, Syria and Lebanon, the most numerous of which are in the first two areas. Most Palestinians residing in the West Bank and Gaza Strip are either unemployed, working for the Israeli state or the Palestinian Authority, or surviving with the help of the UN, subjected to the humiliating controls of the Israeli army on a daily basis. In these camps, resistance movements against the Israeli army often arise and that is why during this conflict, and previous bombings, the Israeli army has been bombing them incessantly and indiscriminately. Over the years, from the first intifada in 1987 until today, it has been proven that broad masses are resisting the occupying army of the Israeli state in various ways. Therefore, no matter how much the Israeli state propaganda tries to convince that it only hits military targets, reality shows that its defense/security doctrine considers as potential resisters/insurgents anyone and everyone residing in Gaza Strip, the West Bank, but especially in populated areas such as refugee camps. It is indicative of how much power he puts on the Jabalia, Nuseirat and al-Shati refugee camps in Gaza Strip, for example.

What is the role of the movement in Greece in the face of these facts?

The apartheid regime to which the Palestinians are subjected cannot but remind us of the racist regime of segregation to which immigrants in Greece are subjected. Therefore, the declarations of solidarity with the Palestinians should not be made from a safe distance because of the geographical distance but should point out and try to break the root cause of these conditions both in Israel and in Greece, which is capitalism and national unity. Apart from the vital demonstrations around the world for the Palestinians and against the ethnic cleansing of the Palestinians, the position of internationalist solidarity must aim at the emergence of the multi-ethnic proletariat as the main subject of the struggles here. This can be achieved by meeting migrants in the cities and building communities of solidarity and struggle. The only way to actively show our solidarity to stop this and every war (for our own survival) is to understand our role as a multi-ethnic proletariat, to break through the national unity so necessary for the state, to refuse to align ourselves with our nation-state and its aspirations, to cease to become a pawn for the will of local (and non-local) bosses, to fight back against the war waged by every state without exception... against its own internal enemy.

Notes on the attitude of the Greek state and our position towards it

The Greek state in the face of every «dilemma» takes a position that is profitable both to its own interests and to those of its capital. More specifically, the official line of the Greek state, as well as its practical attitude, is modified according to how the national-state interests of Greece are realized. For example, while the official position of the Greek state is in favour of Ukraine and NATO by sending humanitarian and military aid, at the same time Greek shipping capital is smoothly importing and distributing liquefied gas from Belarus and Russia. On a longer time scale, we can also observe the change of side that Greek foreign policy has taken on the Palestinian issue, where, in contrast to its current support for Israel, it used to support the Palestinian Authority. Of course, apart from Israel's «right to self-defence», the Greek state continues – obscured as a fact by the local left - its multi-level foreign policy which «no one can accuse of unilateralism» with parallel discussions on sending humanitarian aid to Palestine, asserting its support for the two-state solution and recommending 'restraint' on the Israeli side, as the former is itself a 'pillar of stability' recognized by the Arab states; a strategy it has been pursuing for decades which serves its imperialist projections in the which serves its imperialist projections in the Middle East according to its interests and its intra-

bourgeoise block correlations. The current preference for the Greece-Israel-Egypt axis is no less pro-war than the Greece-Palestine-Cyprus axis, as both are geared towards sharpening antagonisms with the Turkish state. The continuation of the Greek state's penetration of the Arab world and its expansion even further eastwards passes through transnational memoranda of cooperation with the Indian state and the role of the former as a European connecting hub in the planned logistics chains. Whether with frigates, or with the provision of bases to its NATO allies, or with humanitarian aid and memoranda of understanding, whether with dictatorial (Junta regime), right-wing or left-wing management, the Greek state is approaching the question of Palestine with its main concern being its dominance and the increased geopolitical role it wants for itself in the eastern Mediterranean, which passes over hundreds of bombed and drowned people.

At the same time, the dominant pole (US-NATO-EU), as well as the rising Russia-Iran, India and China, manage to get involved in the demarcation of borders all over the world at the expense of the oppressed. Neither pole can act in the interests of the proletarians and it is not the rise or fall of one pole or the other that is the point of history that we ought to «illuminate». The multiple uprisings that are taking place by the excluded and the oppressed in Lebanon,

Iran, Kazakhstan, Chile, France and so many other countries are the only realistic way out and we must highlight them. It is also vital to build bridges of communication with movements in other countries within the framework of the internationalist-anti-war project.

The massacre in Palestine is only the latest snapshot of the escalation of the wars of modern capitalism. The constant and permanent crisis of the capitalist system is pushing all the actors on the international chessboard, whether they are states, large multinationals or military-industrial complexes, to choose more and more often the path of destructive military confrontations. The example of the State of Israel, which is leveling populations, is a guide for the capitalist West. The militarization of social life, armaments, 'anti-terrorist' hysteria, the exclusion of populations, apartheid practices against ethnic and religious plebeian masses are already a daily occurrence in our Balkan geography and in the majority of capitalist states. If we do not want the wars of capital, as in Palestine, to continue and expand, if we do not want to live like slaves or die like meat under the caterpillars tracks of their wars, then the path of internationalist and class confrontation with all this is more than necessary. It is imposed by the social and historical condition itself.

Sources

- <https://youtu.be/Pk1ekjGyYfM?si=ghyVlgYibr0GfNrX>
- <https://www.kathimerini.gr/politics/562731091/i-anthropistiki-voitheia-gia-ti-gaza-kai-o-rolos-tis-athinas/>
- <https://tvxs.gr/news/kosmos/mesi-anatoli-to-aporritoeggrafo-tonisrailinon-poy-emplekei-kai-tin-ellada-ston-diogmo-ton-palaistinon-apo-tin-gaza/>
- https://www.efsyn.gr/politiki/exoteriki-politiki/176225_ellada-kypros-palaistini-briskoynkoinoystopoyis
- <https://www.kathimerini.gr/world/562666228/parapleyres-apoleies-toy-polemoy-protzekt-pagonoyn-stin-an-mesogeio-kai-pliges-anoigoyn/>
- <https://www.kathimerini.gr/politics/562680178/mitsotakis-gia-mesi-anatoli-na-apotrapei-i-peraitero-klimakosi/>
- <https://www.kathimerini.gr/politics/562695958/tiakoyse-i-elliniki-apostoli-stin-ieroyosalim/>
- <https://www.kathimerini.gr/politics/562709824/anthropistikos-diadromos-to-schedio-gia-elliniko-ploio-me-voitheia-pros-ti-gaza/>

2/12/2023

Ανάρες
Ομάδα Δράσης & Αλληλεγγύης

" Η ιστορία του παγκόσμιου προλεταριάτου έχει χαραχτεί από γεγονότα που έχουν καταγραφεί στη συλλογική συνείδηση και έχουν αφήσει το στίγμα τους μέχρι τις μέρες μας στο παγκόσμιο γίνεσθαι. Ωστόσο, η "ιστορία" αποτελεί πάντα ένα εργαλείο διαμόρφωσης αφηγημάτων στα χέρια των κυρίαρχων καθεστώτων. Ως εκ τούτου, η ιστορική μνήμη είναι και αντίστροφα, ένα σημαντικό εργαλείο κατανόησης του κόσμου από μεριάς των καταπιεσμένων. "

" The history of the world proletariat throughout the world, has been marked by events that have been recorded in the collective consciousness and have left their mark to this day on world affairs. However, 'history' has always been a tool for shaping narratives in the hands of dominant regimes. Therefore, historical memory is also, conversely, an important tool for understanding the world from the perspective of the oppressed. "

Ανάρες
Ομάδα Δράσης & Αλληλεγγύης